

ČASOPIS ŽIAKOV 1. STUPŇA ZŠ S MŠ LOMNÁ

Školský rok 2013/2014

Číslo: 1.

Ahojte kamaráti!

Po dlhom čase sa znova vidíme. Niektorí sme radi, že môžeme znova začať písať naše Lomítko. Dúfame, že sa nám opäť podarí vyhrať prvé miesto. Aby sa nám to podarilo, musíme tento rok pracovať ešte usilovnejšie a počúvať pani učiteľku. V tomto čísle sme pre Vás pripravili zopár zaujímavých rubriík zo života zvierat, ale zisťovali sme aj to, prečo na jeseň opadáva lístie zo stromov, no a samozrejme, že uverejníme aj našu tvorbu. Dúfam, že sa na našich príbehoch super pobavíte.

Ešte by som rada privítala malých prvákov a verím, že z nich nevyrastú takí loptoši, ako sme my štvrtáci!

No a nakoniec Vám predstavím náš redakčný kolektív:

Anett Mária Verníčková, 4.A

Obsah: *Cesta po výhru; Nosí ježko na chrbátiku jabĺčka?; Vretenica; Prečo na jeseň opadávajú listy zo stromov?; O Lomnej; Ako Lomňania utekali; Na návšteve v zborovni; Príbeh mojej babky; Otázky pre babku; Kvapka; Červík a jabĺčko; Šunky na výlete; Tučniačik z Antarktídy; Lienka na návštevách; Príbeh o tom, ako sa dve snehové vločky dohodli, že pôjdu do sveta; O koze a červíkovi; O zajačikovi a ježkovi; Starček, medveď a liška; Jabĺčko a húsenička; Infoblesk; Perly; Uhádni*

CESTA PO VÝHRU

1.miesto v regionálnej súťaži

Aj sme sa trošinku báli, či obstojíme, predsa len, bol to iba začiatok. Ale podarilo sa! Netvorili sme nadarmo! Túžili sme vyhrať a s pomocou všetkých síl sa nám to podarilo! Tak vám chcem povedať ako ten deň na vyhodnotení vyzeral.

Ráno nás pani učiteľka zobrala zo školy, už vtedy bolo poriadne horúco. Cesta bola veľmi zaujímavá. Smiali sme sa, rozprávali sme si vtipné príhody. Cestou sme videli stádo pasúcich sa kráv na veľkom pustom poli a naša pani učiteľka nás presviedčala, že to nie sú kravy, ale bizóny. Smiali sme sa. Bol to začiatok skvelého dňa.

Hviezdna zostava - šéfredaktorka novín a my!

Všetci čítate naše Lomítko a isto viete, že nie je na zahodenie. Aj my sme mali pocit, že naše časopisy sa nám veľmi vydarili, tak sme ich poslali do súťaže do Dolného Kubína.

Aj sme sa

Keď sme dorazili na miesto, všetci sme sa pobrali pre nás do neznámej budovy. Vchádzali sme do veľkej miestnosti, plnej neznámych ľudí. Bolo tam pre nás prichystané malé občerstvenie. Potom nás privítali naozajstní redaktori z naozajstných novín, aj učiteľ, ktorý učí na vysokej škole žurnalistiku. Spočiatku sme sa veľmi nudili, lebo sa tam rozprávalo o iných časopisoch a o chybách, ktoré žiaci robia. Ale najlepšie bolo na konci, keď sme s netrepezlivosťou museli čakať na vyhlásenie víťazného časopisu! Boli sme nedočkaví a mali sme smutný pocit, že sme asi nič nevyhrali,

Diskusia

pretože tašky s darčekom ubúdali a my stále nič! Ale dočkali sme sa!... Vyhrali sme totiž to prvé miesto! Super nie? S nadšením sme si išli po diplom a po darčeky. Za odmenu nás ešte pani učiteľka vzala do nákupného centra, kde sme si mohli niečo kúpiť. Neskôr sme sa pobrali všetci spoločne na vynikajúcu, dobre chladenú zmrzlinku, ktorá nás dobre osviežila a prebudila a pobrali sme sa domov. Cestou sme zažili veľa zábavy a srandy, lebo každá z nás hovorila o svojich pocitoch. Boli sme také vytešené a hlučné, až sa pani učiteľka bála, že jej praskne aj lak na aute. No poviem vám- skvelý deň!

Valéria Hladeková, 4.A

Nosí ježko na chrbátiku jabĺčka?

Radi si spomíname na rôzne kreslené rozprávky, obrázky a knihy. V mnohých sa objavuje ježko s ovocím na chrbte. Vždy však išlo o skreslenie skutočnosti a priblíženie obrázkov deťom. Tie si ale potom mylne myslia, že jabĺčka a hrušky sú to, čím sa ježkovia živí. Nie, nie je tomu tak! Jediný prípad, kedy sa jablko môže dostať na ježka je ten, keď je ježko v nesprávnej chvíli na nesprávnom mieste a dostane náklad padavky priamo zo stromu.

Lucia Greňová, 3.A

Ovocie na chrbte je nebezpečné

Ježko sa ho totiž nemusí vedieť zbaviť. Malé jablko by mohlo odhniť a spôsobiť mu vážne problémy. Väčšie jablko mu k problému pridá aj vyššiu váhu a nerovnomernosť pri pohybe,

čím si zaťažuje labky. Nezabúdajme na ďalší problém a to ten, že kým ježko má bežne sfarbenie, ktoré je schopné splývať s prostredím, pohybujúce sa jablko niekde v listí už bije do očí komukoľvek a aj predátorom ako psom, mačkám, líškam a podobne. Hnijúce jablko tiež priláka ďalší hmyz ako aj neželané osy a včely. Pôvodní autori rozprávok to však nemysleli zle. Že by tým v skutočnosti ježka zabili, asi netušili.

Ježko je mäsožravec

Jež je mäsožravec, v najväčšej miere však hmyzožravec. Pokojne zabije aj myš, nepozorného potkana, ako aj hada. Pochutí si ale hlavne na červoch, dážďovkách a rôznom hmyze. Hoci je životnému prostrediu prospešný ako požírač hmyzu, sám máva problémy s blchami alebo inými parazitmi. Okrem mäsa môže v malej miere skonzumovať niektoré druhy zeleniny, no bežne sa živí aj orechmi alebo žaludmi.

Klbko pichliačov, do ktorého sa zvinie v nebezpečenstve, je jeho obľúbenou polohou i počas spánku. Jež spáva cez deň, aktívny je v noci.

Malí ježkovia hneď sú živorodí. Rodia sa bez pichliačov. Tie im však narastajú už po niekoľkých hodinách života, po poldruha dni im dorastie druhá a neskôr aj tretia vrstva pichliačov. S matkou ostávajú len 4 – 7 týždňov, potom sa už o seba vedľa postarať sami. Počas sezóny má pichľavé telíčko aj 35°C, počas zimného spánku však jeho teplota klesne aj pod 5°C.

Paľko Uhliarik, Matúš Zvonár, 4.A

Vretenica

Minule sme cestou zo školy uvideli na ceste hada! To bolo prekvapenie! Aj sme sa báli, ale to nám nezabránilo, aby sme si ho z bezpečnej vzdialenosti neobzreli! A pritom sme uvedomili, že toho o hadoch veľa nevieme. Tak sa poďme spolu pozrieť, čo sme zistili!

Vretenica severná alebo vretenica obyčajná je najrozšírenejším hadom sveta, jej areál siaha od Anglicka až po Sachalin, od Stredomoria až za severný polárny kruh. Je jediným jedovatým hadom, ktorý sa prirodzene vyskytuje na území Slovenska. Z jej jedu sa vyrábajú lieky.

Vretenica je relatívne malý had, dospelé samice dorastajú do dĺžky až 70 cm, samce majú maximálne 60cm. Dožiť sa môžu tak 20 – 25 rokov. Najzvyčajnejšie sfarbenie je sivé až modrosivé s výraznou kľukatou čiarou na chrbte. Existuje ale množstvo viac-menej vzácných farebných variantov, niektoré z nich vôbec žiadnu čiaru nemajú. Spoločný znak, ktorým sa vretenica vo všeobecnosti odlišuje od ostatných slovenských hadov, je štrbinovitá zornička (všetky naše užovky majú zorničky okrúhle). Ich potravou sú najmä drobné hlodavce, obojživelníky, jašterice, poprípade mladé vtáky a vtáacie vajcia.

Paľko Uhliarik, 4.A

Prečo na jeseň opadávajú listy zo stromov?

Po prebehnutí príznakov starnutia listov dochádza za niekoľko dní k padaniu listov. Týmto procesom sa strom zbavuje aj niekoľkých toxických látok, ktoré sa v ňom nahromadili.

Listy na jeseň opadávajú preto, lebo pôda zamrzá a tým pádom aj živiny v nej a korene nedokážu prijať zamrznutú vodu. Keďže živiny nedostáva ani koreň, tak nemôže ani list a ten keď nemá dostatok živín odpadne.

Farby odkvitajúcich kvetov vystriedajú farby listov stromov. Toto prírodné divadlo vrcholí asi v polovici októbra v závislosti od nadmorskej výšky.

Strom bez listov nezadrží toľko snehu a teda sa nezlomí. Preto tie druhy listnatých stromov, ktoré v dávnych časoch nezhodili listy, mali väčšiu pravdepodobnosť, že sa v zime zlomia.

Paľko Uhliarik, Tadeáš Fedor, 4.A, kresba: Pavlínka Jurigová, 3.A

Školské projekty

Čau spolužiaci, pamätáte sa ešte, keď sme sa na slovenčine učili, čo je povest'? A vedeli ste, že aj o Lomnej kolujú rôzne –rúškom opradené tajomstvá? Prinášame Vám dve povesti o našej dedinke.

Ako Lomňania utekali

Keď sa Juraj Turzo rozhodol v doline Bielej Oravy pod Kamenným vrchom založiť novú dedinu, ocenil zásluhy svojich verných služobníkov Adama a Vavrinca a dal im do úžitku svoju zem. V prípade vojny alebo ohrozenia Oravského hradu boli však povinní so zbraňou v ruke chrániť svoju krajinu. Veľmi rýchlo zbadali, že jediným bohatstvom, na ktoré je ich chotár bohatý, je smrekový, jedľový a bukový les, okrem lesa už len tvrdý kameň z pieskovca. V novej obci vraj ľudia žili len krátko. Jednej zimy prišiel taký víchor, že bral slamené strechy z domov, lámal a vyvracal stáročné stromy ako zápalky. Nato prišiel dážď, ktorý trval dva mesiace. Vody Bielej Oravy sa vyliahli z brehov, zaliali nové domy a maštale. Obyvatelia novej obce videli, že toľkú biedu nezvládnu a zľutovania nebolo. Rozhodli sa preto, že ujdú v noci pod rúškom tmy, aby ich nikto nezbadal. Jednej tmavej noci teda zobrali svoje rodiny, ženy, deti, dobytok, najnutnejšie veci zviazali do batohov a hustými horami utekali k hranici. Rodiny boli také biedne, že horko-ťažko plnili svoje povinnosti, nebolo z čoho platiť aj za utečencov. Panstvo prenasledovalo utečencov a chceli ich prinútiť, aby sa vrátili. Tí sa však bránili, a tak v bitke, ktorá vznikla, niektorých zabili. Ostatných dovliekli naspäť do Lomnej a Krušetnice, kde ich čakal trest a otročina pri obnovovaní zničených domovov a maštali. Na brehu rieky si postavili mlyn, pestovali obilie, ľan, tkali plátno a súkno. V dedine pod Kamenným vrchom prežili storočia naplnené tvrdou prácou, radosťami i bolesťami, ale vytrvali.

Lucia Greňová, 3.A, kresba: Natálka Fedorová, 3.A

O Lomnej

Biedne roky nastali v Uhorskej krajine, keď Turci vpadli do miest a dedín. Do vrchov a dolín sa tlačila bieda a za ňou aj choroby, o akých predtým ľudia ani nechýrovali. Zle bolo najmä mládencom, čo museli obliekať vojenský mundúr a slúžiť pánom v ich svojvôli. Aj istý Adam, odkiaľsi z Liptovskej

stolice mal sa rozlúčiť so svojím rodným krajom a ísť na vojnu. Vojna sa mu o chvíľu znepáčila, nuž sa dal na zbojstvo. A naozaj zbíjal, kradol kdekade, aby sa udržal pri živote. „Ech, nie, nebudem ďalej takto mladé roky márníť...“ Adam sa obliekol do najhorších šiat, aké mal poruke, a potom ako

naozajstný žobrák - v dodriapanej halene a s palicou v ruke - pobral sa z vrchov do dedín. Chodil z mesta do mesta, z dediny do dediny a žobral. Keď Adam prevandroval už celé dve či tri stolice, došiel nakoniec za Maguru do Lokce, odtiaľ do Brezy a do Krušetnice. Ľudí tam v tie časy bolo ešte iba poriadko a každého cudzieho človeka vďačne pritúlili i počastovali. Iba jeden starší sedliak sa v Lokci na Adama akosi prísnejšie zahľadel a takto mu povie: „Kamarát, z tvojej tvári trčí, že nie si taký starý, ako sa zdáš na prvý pohľad. A ktohovie, či by si ty aj robiť nevládal, keby sa ti chcelo údy troška vystrieť. A či ty si nie dajaký taký, čo sa vrchnosti stráni a po našom kraji blúdi?“ Keď Adam videl, že sedliak uhádol, čo je za jeden, a keď aj uznal, že mu tento človek sotva ublíži, priznal sa a pýtal ho o radu, čo by bolo najlepšie urobiť. A sedliak sľaby iba na tieto slová čakal, začal mu radiť: „Vyše Krušetnice je hlboká dolina a v nej veľké hory, kde ešte nijaký človek od vrchnosti nezašiel. Nad lúkou je vrch Kľač a všade vôkol hora. Ak chceš, môže byť tvoja. Nuž, id' ta, a ži v tom kraji ako poriadny človek!“ Adam poslušol a pobral sa hore riekou. Keď napokon priam pred večerom došiel kdesi pod vrch, čo sa aj teraz Kľúčom volá, zazrel pri rieke žlté, žltučké kvety, až mu skoro oči pálili. I radostne zvolal: „Tu zostanem.“ Ráno sa lepšie poobzeral dookola, kde by bolo najlepšie dajakú kolibku zhlobiť. Kraj hory bol celý zlámaný, víchrica sama hrubé smreký postínala. Adam stromy počistil a urobil z nich domček. Ktovie dokedy by tam Adam vydržal osamote, keby mu clivo nebolo. Pobral sa raz on medzi ľudí. Ako tak ide, sotva z nôh nespadol... Oproti mu šli jeho kamaráti, s ktorými vedno po zboji chodili. Aj im sa zbíjať

odnechcelo. Adam nato iba povedal: „Keď je tak, poďte so mnou. Ja teraz žijem v kraji, ktorý sa vám naisto zvidí.“ Po ceste sa k nim pridali i Bartík, Haluška a Kubica, tí však nešli naprázdno. Doviedli i krdlik oviec. A mali toľko všetkého, že hladní neboli po celý rok. Keď si každý aký-taký domec zhlobili, poženili sa a po čase pod vrchom stála dedina a v nej krdlik detí.

„Len ako ju pomenovať?“ pýtal sa raz jeden z nich. „Nech sa volá Lomná. Keď som sem prišiel, víchrica nalámala toľko hory, že som nemusel sekerou zaťat ani do jedného stromu. Nuž preto nech je také jej meno.“ Od toho dňa mala dedina i meno i richtára. Už iba znak bolo treba ustanoviť. Ale i to hneď urobili. Do belasého poľa namaľovali žltučké záružliny, vraj preto, že Adamovi ukázali miesto, kde má zostať a založiť novú dedinu. Meno dediny zostalo do dneška, iba domov je tam toľko, že sa nestačia vmestiť do dediny.

Na návšteve v zborovni

- Ako ste prežili leto? A ako najradšej oddychujete?***

p. riad. Ľubová

Ďakujem za opýtanie, dobre. Oddychovala som pri práci v záhrade, čítaní kníh alebo som len tak ležala na hojdačke. Najradšej zo všetkého mám prechádzky a nezáleží na počasí ...

p. uč. Trajová

Leto a prázdniny boli super, ale škoda, že prešli veľmi rýchlo. Oddýchla som si hlavne od žiakov. Najradšej oddychujem v záhrade a v prírode na čerstvom vzduchu.

p. uč. Pidíková

Celkom obyčajne, dalo by sa to nazvať „leto na horách“. Len na pár dní sme odbehli do Bratislavy a boli sme pozrieť aj prenádherný Sisin zámok vo Viedni. V Bratislave ma sestra vytiahla na Kamzík (vrch nad Bratislavou, tesne pod vrcholom stojí veža s výhľadom na celé okolie mesta). A tam som zistila, že Bratislava je vlastne väčšia dedina- tam je Rača, tam centrum, tam hrad, tam Kramáre a tam už vidno veterné turbíny v Rakúsku- všetko ako na dlani... A ako oddychujem? Ako dieťa som bola knihomol' a teraz som sa konečne po dlhom čase vrátila k čítaniu kníh.

p. uč. Žibeková

Dobre. Leto bolo teplé, slnečné a ja mám teplo veľmi rada. Najradšej oddychujem v záhrade... na hojdačke.

p. uč. Jurigová

Leto som prežila celkom pokojne, na začiatku prázdnin som sa venovala tomu, čo som dlhodobo odkladala a potom som viac-menej oddychovala.

Pomaly ani neviem, čo je to oddychovať, ale najradšej oddychujem doma pri káve, deťoch, sem-tam pri televízii, knihách a časopisoch.

- Stretli ste nejakú zaujímavú osobu?***

p. riad. Ľubová

Bola u nás na prázdninách moja staršia sestra, ktorú mám veľmi rada. Hoci žije sama, má veľký zmysel pre humor, ochotu pomôcť kde treba a otvorené srdiečko keď treba počúvať ...

p. uč. Trajová

Myslím si, že každý človek je niečím zaujímavý.

p. uč. Pidíková

Hm...každý je zaujímavý, ale momentálne som nespoznala nijakého nového človeka. Akurát pred prázdninami sme mali na návšteve študenta Buraka z Turecka a na jar bol u

nás Andrew z Austrálie. Bolo to zaujímavé, keď sa od ľudí z ďalekého sveta dozvedáte o ich živote, zvykoch, ale aj počasí... no ale musím sa Vám priznať - vééél'mi mi bolo ľúto, že som sa po anglicky učila len rok. Mala som milión otázok, ale bola som odkázaná na moje deti, aby mi prekladali. Takže milé deti- učte sa po anglicky! Aby ste neboli stratení.

p. uč. Žibeková

Určite, ale teraz si neviem spomenúť.

p. uč. Jurigová

Ano, bolo to začiatkom septembra, stretla som dávnu kamarátku z detstva.

- ***Je Mesiac úcty k starším, preto sa Vás chceme opýtať, ako si spomínate na svojich starých rodičov?***

p. riad. Ľubová

Pamätám si len starého otca z otcovej strany a starú mamu z matkinej strany. Boli to ľudia, ktorí dôstojne prežívali svoju starobu a čo veľmi obdivujem, do konca svojho života mali jasnú myseľ....

p. uč. Trajová

Mojich starých rodičov si pamätám veľmi dobre, rada na nich spomínam, boli veľmi štedrí stále usmíati a milí.

p. uč. Pidíková

☺ s láskou. Moje babky majú 90 a 87 rokov, dedkovia už nežijú. Zvlášť som zbožňovala dedka, ktorý mal aj meno čarovné – volal sa Mikuláš. Všetko, čo sme prežili mi pripadá ako z rozprávky. Museli sme im síce veľa pomáhať, ale vôbec nám to nevadilo. Dedko nám vždy večer upiekol zemiaky na pahrebe, tie teda chutili! Alebo nám varil vajíčka, ale tie boli špeciálne- varil ich poriadne dlho a ja som mala potom štikútku aj pol dňa ☺. Veru sme aj skúšali, či nimi nerozmliazdime skalu! Hral sa s nami hru, ktorú sa hrával on, keď bol malý- nakreslil nám košiar, babke zobral fazuľu- to boli ovečky a hrali sme sa donekonečna niečo ako Dámu. Veľmi rád nám rozprával o svojom detstve, občas aj o vojne. Vždy plakal, keď si spomenul, koľko jeho kamarátov zomrelo nevinne. Škoda, že už nežije, toľko by som toho chcela ešte počuť.

p. uč. Žibeková

Ja si pamätám už len mojich dedkov. Jeden býval na Morave v malej dedinke pri Přeove, tam som chodievala "na prázdniny". Druhý býval s nami. Často na neho so súrodencami spomíname, mal nás veľmi rád.

p. uč. Jurigová

Nijako výnimočne, ja už starých rodičov nemám, ale ak mám povedať všeobecne, dennodenne sa k starým ľuďom správam úctivo a vážim si každého z nich.

Zvedavé nošteky

Október sa nesie v znamení Úcty k straším. Každý má svoju babku, dedka, ktorých veľmi ľúbia. Keďže naši starí rodičia nie sú až takí starí, museli sme sa aj prastarých rodičov povypytať, ako to bolo dáááávnno, keď ešte oni boli malými deťmi. Taktiež ste si už prečítali, čo nám o svojich starkých prezradili aj panie učiteľky.

Príbeh mojej babky

V dávnych časoch, keď ešte nebolo družstvo, chodievali babka s dedkom na jar orať polia. Jedného krásneho dňa sa vybrali na celý deň orať na Gavurku a Prípor, čo bolo ďaleko od dediny. Vtedy chodili na polia celé rodiny. V rodine mali aj malú Tonku, ktorá mala len jeden rok. Vzali jej do kanvičky mlieko aj nejaké plienky a šli. Prišli na roľu a v mene Božom začali orať. Malá Tonka spala na voze. Medzitým šiel dedko okolo a nevšimol si, že je tam

Tonkine
mlieko,

zakopol a mlieko rozlial. Keď Tonka vstala, chcela papat' a nebolo jej čo dať, tak plakala.

Babka rozmýšľala: „Čo teraz?“ Do dediny bolo ďaleko a na poli bolo ešte veľa práce. Babka dlho neváhala, zobrala detskú fľašu, čupla pod kravu, podojila do fľašky mlieko a dala Tonke vypiť. Malá Tonka sa napapala mliečka a spala spokojne ďalej. Babka s dedkom mohli v klúde orať.

Bianka Gašperová, 3.A

Otázky pre babku

Ako si spomínate na svojich starých rodičov?

Veľmi málo, zomreli keď som mala osem rokôf.

Keď ste prišli pozrieť vašich starých rodičov, tak ako a čím vás pohostili?

Chlebom a slaninou, ani stopy po dobrotách. Chodili sme na borovice a údili mäso na povale.

Boli prísni vaši starí rodičia alebo vás rozmaznávali?

Boli prísni veľmi, kdeže cukríček, masťný rozcek. Chodili na drevo celý deň.

Bol život v minulosti ťažší ako je dnes?

Veru ťažší, museli sme robiť, nebola električka, všetko sa muselo robiť ručne. Museli sme robiť, pomáhať, aj do školy. Bolo zle, keď sme boli po škole - už nás hľadali, kde sme.

Aký máte s nimi zážitok?

Dobrý – srandovný. Dedko nás prizeral, hrali sme sa okolo patykof, naháňali sme sa a drevá popadali. Preťali mi nohu – dodnes mám na nohe znak. Aj som si poplakala, ale dedko ma ponosil na rukách a bolo dobre.

Valéria Hladeková, 4.A

Ako si so svojou babkou trávila voľný čas?

Chodila som s ňou do kostola, chodili sme sa spolu sánkovať, do obchodu, hrávali sme sa spolu.

Čo ťa babka naučila?

Modliť sa, čítať sväté písmo, učila ma štrikovať, vyšívať, upratovať aj variť.

Čo ste s babkou robili spolu?

Kopali repu a podobne. Domáce práce - sadenie, okopávanie a tak ďalej. Večer sme pozerali televízor a išli sme spať.

Anett Mária Verníčková, 4.A

Ako si môj dedko spomína na Vianoce

Už dva mesiace pred Vianocami chodili Betlehemci- jeden anjel, ten nosil Betlehem, potom Fedor, Straka, ja som bol

Kubo a bača. Mali sme sviečky, figúrky z papiera. Anjel raz nechtiac podpálil Betlehem - joj, nasmiali sme sa, aj sme sa báli výprasku. Po

koledovaní chodievali štyria chlapci- miništranti, tí nosili zvonce. Raz napadalo veľa snehu a my sme potratili bagandže, kamžu

a košeľu som mal celú premočenú. Odmenu nám tiež dávali, zväčša to bolo ovocie. Koruny, čo som dostal za spev som

všetky dal mame (moja prababka). Pred Vianocami rektor piekol oblátky a babka s dievčatami ich roznášali po domoch. Keď sme boli malí, schádzali sme sa doma u rodičov. Potom prišiel pán kaplán s dievčatami. Pekne sme si spolu zaspievali.

Ferko Uhliarik, 3.A

Naša tvorba

KVAPKA

Bola raz jedna kvapka a vybrala sa do sveta. Ako si tak išla, spievala si: tralala, tralala. Keď dospievala, tak vysmädla a našla jednu studňu. Išla sa napiť vody. Okolo išla líška. Kvapka sa jej zľakla a spadla do studne. Bola rada, že je pri svojich kamarátoch. Na druhý deň ku studni prišiel chlapec s kýblikom, kýblik hodil do studne a kvapku vytiahol. Kvapka sa snažila vyjsť z kýbliku, ale sa jej nedalo. Keď chlapec prišiel domov, tak polial záhradu, ale kvapka sa vyšmykla a spadla do jazierka vedľa do záhrady. Bola šťastná, že aj tam našla svojich kamarátov.

Sára Zvonárová, 4.A

ČERVÍK A JABLČKO

Jedného jesenného dňa sa zobudil červík. Bol veľmi hladný, až ho z toho bolelo brucho. Tak zašiel k jabloni, ale jablčka boli veľmi vysoko. Červík sa usilovne snažil dostať k jednému jablčku. A bum!!! Červík spadol. Ale bol to bojovník a nevzdal sa. Na strom liezol asi 10 krát. A na ten desiaty pokus sa mu to podarilo.

Jessica Majcherová, 3.A

Šunky na výlete

Boli raz dve šunky. Volali sa Šunko a Šunička. Išli na výlet do ZOO, kde videli leva, žirafu aj opičku, ktorá liezla po strome. A ozvala sa Šunička. Ja sa bojím! Šunko povedal: „Oni sú zatvorené. My dvaja sme moc malí.“ Keď to povedal, pribehol k nim malý psík, ktorý mal obojok s kockou. Šunko zakričal: Pomóc!“ A potom prosili, aby ich nezjedol. Čo sa stalo? Jedno vám poviem, boli dobrí

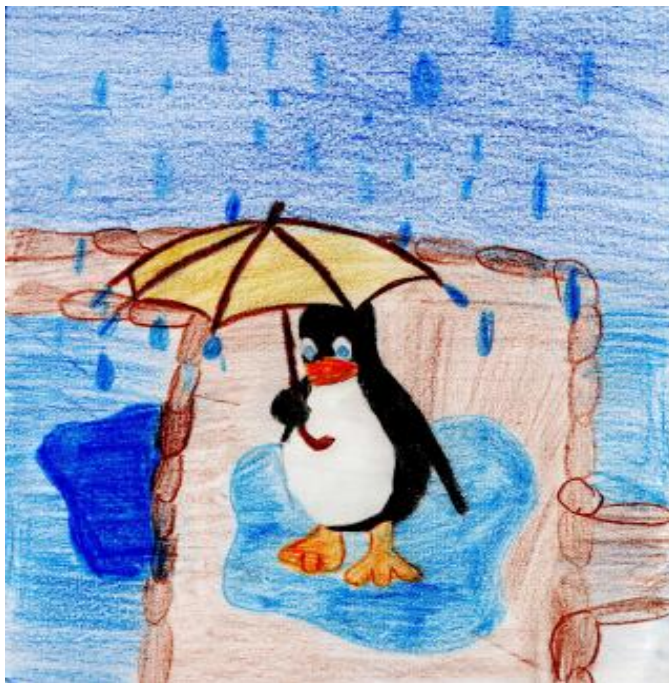
kamaráti. Šunička a Šunko boli veľmi radi, že majú nového kamaráta. Zazvonil zvonec a rozprávky je koniec.

Anett Mária Verníčková, 4. A

Tučniáčik z Antarktídy

Jedného dňa sa malý nezbedný tučniáčik ošemetal a povedal, že sa ide poprechádzať. Ako sa tak prechádzal, uvidel malú fľaštičku, ktorá si tam ležala na zemi. A on - ako všetky malé tučniaky nevedel, čo to je, tak sa toho napil a poviem vám iba to, že to bol elixír „*Presuň ma!*“ No a čo sa stalo - ocitol sa v pivnici medzi zemiakmi. Tu zrazu vidí, že sa otvárajú dvere! Dovnútra vošiel malý chlapček a bol celý natešený, že má v pivnici tučniaka, chytil ho za ruku a bežal s ním k mamičke. Jeho mama tomu nemohla uveriť, že mali v pivnici tučniaka. Keď nastala zima, tak sa spolu hrali, naháňali, až nakoniec prešla jar i leto a na jeseň išli najskôr do škôlky a potom do školy. Dali mu aj meno, volal sa Daliborko. Dalibor vyrástol a zostal tam. Žil si šťastne a veselo.

Valéria Hladeková, 4.A

Lienka na návštevách

Bola raz jedna lienka Bodkuľka, ktorá chcela všetko vedieť. Nestačilo jej, že videla vrabce na stromoch. Bola zvedavá, ako žijú doma, vo svojom hniezde. „Už viem, čo urobím“, húpala Bodkuľka. „Ukryjem sa v hniezde vrabcov keď nebudú doma a z kútika budem pozeráť, ako žijú.“ Ako povedala tak i urobila. Zobrala sa do hniezda a čakala. Konečne priletel vrabec a rozvalil sa do celého hniezda. O chvíľu prileteli ďalší dvaja a kričali: „Posuň sa! Nerozvaľuj sa, veď sa tu nezmesťme! Chod'te preč! Netlačte sa!“ „Nájdite si iné hniezdo!“

reval zasa vrabec. „Ty si nájdí iné a pust' nás,“ nedali sa tí dvaja. Tak začala bitka. Vrabce sa kľbčili, len tak pierka poletovali. „Och, akí sú zlí títo vrabci, ako rada by som odišla, ale sa bojím,“ plakala Bodkuľka. „Nikdy viac k nim neprídem.“ A ani neprišla. Bola rada, že jej kamaráti sa nikdy tak nehašteria.

Martinka Gašperová, 4.A,
kresba: Paľko Uhliarik, 4.A

Príbeh o tom, ako sa dve snehové vločky dohodli, že pôjdu do sveta

Boli raz dve snehové vločky: pán Snežienko a pani Snežienková. Dohodli sa, že pôjdu do sveta. Tak šli, ale museli skočiť z oblaku. Keď padali rozprávali sa, ako to môže byť na zemi. Keď dopadli, išli sa pozrieť do najbližšieho okna. Videli tam vianočný stromček a deti, ktoré rozbaľovali darčeky, lebo práve v ten deň boli Vianoce. „Jéj to je krása!“ povedala pani Snežienková. „Pravdu máš,“ odvetil jej na to pán Snežienko. Napadlo im, že pôjdu do obchodu, ale obchod bol zatvorený. „Ach to je škoda, že je zatvorený,“ povedala pani Snežienková. No potom povedal pán Snežienko: „Poďme sa ešte pozrieť na tie deti!“, „Dobre,“ odpovedala pani Snežienková. Tak šli k tomu domu. Pozreli do okienka a tam sa deti chystali na koledovanie. Oni šli pred dvere, ale bol to zlý nápad. Deti ich nevideli a len-len že na nich nestúpili. Našťastie sa tak nestalo a dve snehové vločky si vypočuli krásne koledy.

Ferko Uhliarik, 3.A, kresba: Anett Mária Verníčková, 4.A, Jessica Majcherová, 3.A

Jabíčko a húsenička

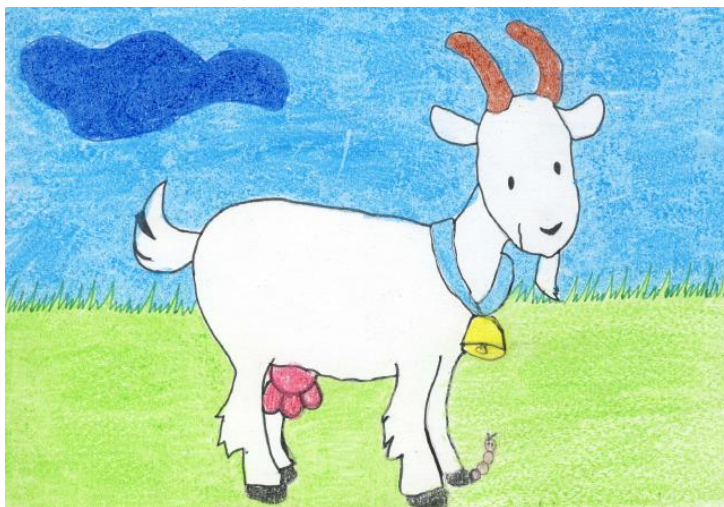
Bola raz jedna húsenička, ktorá išla po záhrade a videla jabloň, kde boli jabĺčka. Jedno jabĺčko spadlo na zem a húsenička išla ku jabĺčku. Húsenička a jabĺčko sa skamarátili, išli na lúku a húsenička sa tam hrala s jabĺčkom. Keď sa stmievalo, húsenička a jabĺčko šli domov spať.

Pavlinka Jurigová, 3.A

O koze a červíkovi

Jedného pekného dňa sa kozička Rózička pásala a zrazu sa spod jej nohy ozval tenučký hlások: „ÁÁÁ kozička daj si tú nožičku preč, lebo nemôžem dýchať, počuješ ma, HALÓ!“ Rózička zdvihla nožičku a videla tam malého červíčka. Hneď sa ho opýtala ako sa volá a čo tam robí? On jej na to odpovedal, že sa volá Labko a že ho práve pristúpila. Ona v tej chvíli ani nevedela, ako sa mu najlepšie ospravedlniť. Ale našťastie sa mu nič nestalo. O desať minút ho však zase pristúpila! Červík pochopil, že je taký malý, až ho nevidno a preto sa dohodli, že budú stále spolu a kozička Rózička ho bude prizerať. Chodili sa spolu pásť, aj okúpať sa do potôčka. Žili si spolu stále veselo!

Valéria Hladeková, 4.A

☼ zajačikovi a ježkovi

Bol raz jeden krásny les. A v tom lese bol krásny hrad. Panovala v ňom líška Kmotrička. Raz dostala chuť na jablčko. Potom pyšne povedala zajacovi Šidlovi: „Zajac Šidlo, choď a prines mi krásne červené jablčko!“ A tak šiel a šiel. Zrazu sa potkol. A vraví:

„Au, au, au!“ Našťastie zbadal ježicu Bodlinku, ktorá si niesla také isté jablčko, ktoré líška Kmotrička od neho pýtala. Zajac Šidlo poprosil ježicu Bodlinku, aby mu dala polovicu. Ale ježica Bodlinka vraví: „A čím ho prekrojíme na polovice?“ A tak rozmýšľajú a rozmýšľajú. V tej chvíli napadlo ježici Bodlinke: „Ja už viem! Pôjdeme za medveďom Miškom!“ Ako povedali, tak aj urobili. Kráčajú a kráčajú, až prišli k jaskyni. A ježica

Bodlinka vraví: „Halóóó, pán medveď Miško, ste doma?“ A z jaskyne sa ozve zívnutie: „Áááááá.“ „Čo sa deje?“ pýta sa medveď. „Prosíme si rozrezať toto moje jablčko!“ vykrikuje ježica Bodlinka. „Tak vám ho rozrežem.“ A aj rozrezal. Zajac Šidlo dal líške Kmotričke polovicu jablčka. Odvtedy žili v mieri, až kým nepomreli. A na hrade zazvonil veľký zvonec a rozprávky bolo koniec.

Eliška Jurigová, 3. A

Starček, medveď a líška

Bol raz jeden starček, ktorý zasadil zemiaky. Na druhý deň prišiel medveď a povedal: „Starček, dáš mi vrch úrody.“ „Dobre,“ odvetil mu starček. Keď už prišla jeseň, medveď si išiel po úrodu k starčekovi. Ten vykopal zemiaky a medveďovi dal, čo mu sľúbil – vrch úrody, čiže vňať. Tak ho starček okabátil. Na ďalší rok sa dohodli: „Starček, tento raz mi dáš spodnú úrodu.“ „Dobre, dobre,“ súhlasil starček. Teraz však zasadil pšenicu. Keď prišla znova jeseň, prišiel medveď po svoju úrodu a povedal: „Starček, daj tú sľúbenú úrodu.“ Ten vybral vrece s koreňmi a povedal: „Tu ju máš.“ „Starček, zasa si ma okabátil! Keď bude zima a nebudeš mať drevo a pôjdeš naň do lesa, tak ťa zjem!“ nahneval sa medveď a vrátil sa do lesa. Keď prišla zima, starček zobral vozík a sekeru. Ako išiel, stretol líšku a ona mu povedala: „Ak ma zoberieš do vozíka, tak ti budem na dobrej pomoci. Hovorí sa, že medveď stráži les pred starčekom. Keď teda stretneš medveďa a bude sa ťa pýtať, čo to robí taký hluk, povedz mu, že poľovníci idú poľovať. Ja sa schovám do kríčka a budem robiť ten hluk.“ „Dobre,“ odvetil starček. Starček naložil líšku a išiel ďalej. Keď sa blížil medveď, líška skočila do kríkov a začala hučať. Medveď sa starčeka opýtal:

„Nevieš, čo to hučí?“

„Viem. Poľovníci idú poľovať,“ povedal mu starček.

„Prosím, schovaj ma do svojho vozíka a ukry ma pod drevo.“ Starček to tak spravil a zavola líšku. Líška potom vyskočila na voz

a medveďa s radosťou popučila. Medveď od strachu ani nemukol. Na kraji lesa sa so starčekom rozlúčil so slovami: „Ďakujem že si ma zachránil.“ Starček sa len usmial a veselo kráčal domov.

i- Bobor

V škole sme sa zúčastnili na súťaži iBobor. Išli tam štvrtáci a aj tretiaci. Pripravovali sme sa na to dosť dlho. Bolo to veľmi ťažké, aj počítače odmietali pracovať. Niektorí sa už aj začali škrabkať po hlave, ale zvládli sme to. Mali sme na čom pracovať! Boli to asi takéto úlohy: „Uhádni, do ktorého otvoru spadne guľôčka. Zostav cestu pre myšku, aby sa dostala ku syru.“ Ale bolo to aj veľmi zábavné.

Skupinová aktivita

K nám - štvrtákovi prišli psychologičky.

Rozprávali, čo nám hrozí na internete, keď si zverejňujeme svoje fotografie alebo keď nás kontaktuje neznámy človek. Zahrali sme sa, porozprávali, veľmi nás to bavilo. Ale niektorým

bolo aj dlho, kým rozprávali. Potom sme si pozreli rozprávku, z ktorej vyplývali ponaučenia. O tej rozprávke vám ešte niekedy napíšeme. Rozlúčili sme sa s nimi a odišli. Bolo to fajn.

Vianočná besiedka

Na Vianoce sme sa všetci školáci a panie učiteľky stretli pod vianočným stromčekom, aby sme si zaspievali. Bola to tiež taká nejaká predpríprava do kostola, na jasličkovú pobožnosť, kde sme to všetko potom spievali. Bolo to veľmi pekné.

Svätý Mikuláš

Na stretnutie so svätým Mikulášom v kostole sme sa tvrdo pripravovali. Keby som to mala vyhodnotiť, tak najkrajšie spievali prváci. Šiestaci a piatáci povedali len básničku: „Mikulášku bratku, zober si ty Katku, čo ti bude variť šošovičku sladkú.“ Všetci ľudia sa

smiali a aj svätý Mikuláš sa smial. Niektoré detičky plakali, lebo sa ho báli.

Aj v našej škole bol Mikuláš! Predstavte si, že mu zazvonil mobil. Vraj to anjeli chcú vedieť, či mu majú prísť na pomoc! Bolo to skvelé! Nemal vrece so sladkosťami, ale vianočnú pančuchu plnú keksíkov!

O Pyšnej princeznej

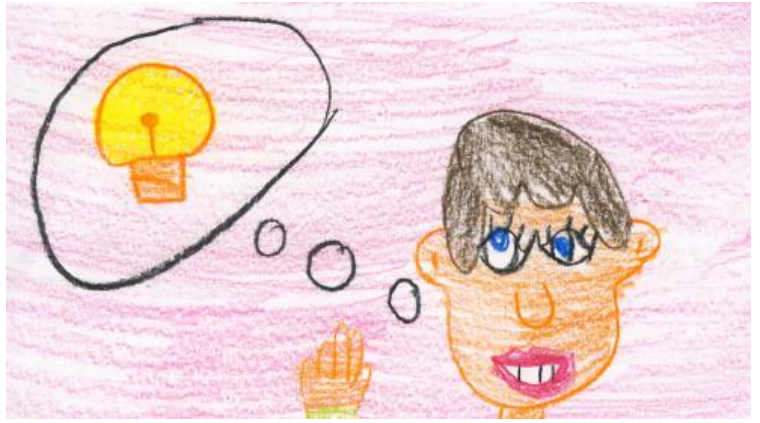
Keď sme vošli do telocvične, zbadali sme hrad a veľkého chlapa pri ňom. Všetci sme sa báli, že nás tam bude strašiť a príšery, ktoré bývajú na hrade, nám isto odrhnú hlavy! Škôlkari dokonca plakali od strachu. Ale nakoniec to bolo divadielko „O pyšnej princeznej“. Bola raz pyšná princezná, ktorej sa nepáčil žiaden princ... Až sa jedného dňa jej kráľovský otec poriadne našťval a a bolo to poriadne smiešne!

Mudrlanti

Perly z našej školy

- **Slovensko je zmenšené znázornenie diela ...** Timko, kto zmenšil náš diel?
- **Obličky filtrujú potravu od krvi...** Alžbetka, už len Michal mal lepší nápad, vraj **obličky posúvajú odpadky do žalúdka.**

Blik, blik, blik. už to máám!

- **Rýchlik ide rýchlejšie a autobus pomalšie,** také sú výhody železničnej dopravy oproti cestnej. **Ropucha je záchodom chránená. Pohorie v Košiciach sa nazýva Košický závod ... Strojársky priemysel je to, keď niekto robí v strojárni ...** Michal, ide ti karta.

- **V Košiciach je pútnický priemysel ...** Martinka, nás pani učiteľka učila, že hutnícky... Žeby mala zlé informácie?

- **V Košiciach je závodný priemysel...** Aj Vilkovi sa darilo, takže ešte jedna nová zaujímavosť od tohto autora: **Poľnohospodárstvo je úrodná krajina.**

– Vilko, tomu by nerozumel ani Maďar!

Poľovník v pohorí Košický závod

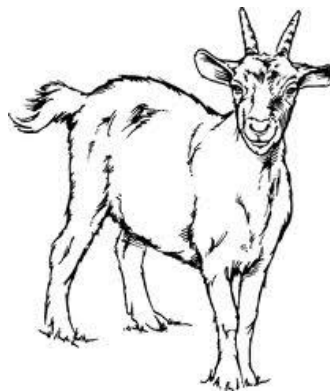
- **Biopotraviny sa vyrábajú v elektrárňach...** Matúš, ekologické farmy už skrachovali?
- **Vymenuj skupenstvá vody: Baldovská, Budiš, Cola...** Timotej a mlieko tam prečo nepatrí?
- **Ku močovej sústave patrí moč...; Bicykel slúži na posúvanie ľudí a vecí...; Nevodiče sú izolatky...; Sila pri posúvaní vecí je trieň...; Poznám domáci teplomer...; Aké dva pohyby vykonáva Zem?- hýbe sa, točí sa...;**

Zem sa hýbe, ja sa už nemusím

UHÁDNI

1. Kto nosí kožuch aj v lete?
2. Chodí každý deň von,
a predsa je stále doma. Čo je to?
3. Neje a nepije, bez farbičiek maľuje. Čo je to?
4. Sedí pani v okne, sukienka jej mokne,
príde pán kapitán, hlavičku jej zotne. Čo je to?
5. Svetla sa bojím, v noci len chodím.
Tvár bledú mám, svet celý znám. Čo je to?
6. Tisíc sestier jeden koberec tká. Čo je to?
7. Hoc má dlhú bradu, nevie ti dať radu.
Čo je to?

Odpovede na hádanky: 1. Medveď 2. Slimák 3. Mráz 4. Cibul'a 5. Mesiac 6. Včely v úli 7. Koza

Lomítko č.1; šk.r. 2013/2014 ° Časopis žiakov 1. stupňa ZŠ s MŠ Lomná ° Redakčná rada: Čič Anton, Fedor Tadeáš, Fedorová Natália, Gašperová Bianka, Gašperová Martinka, Greňová Lucia, Hladeková Valéria, Jurigová Eliška, Jurigová Pavlínka, Ľubová Alexandra, Majcherová Jessica, Uhliarik František, Uhliarik Pavol, Verníčková Anett Mária, Zeleňáková Alžbetka, Zvonár Matúš, Zvonárová Sára